

alene kunde medføre, at Kroer, Møller, Teglværker og deslige faldt ind under Betegnelsen, men ogsaa Jord, der fra gammel Tid havde været uden Forbindelse med Gaardbrug og steds betragtet som Huslod. Vilde Sagen være af mindre Betydning med Hensyn til Omdelingsretten selv, maa det ikke overses, at Bestemmelsen bliver af saa meget større Bigtighed, som Lovforslagets § 6 knytter Reglerne om Gaardenes Fæstpligt til Bestemmelsen i § 1. Det foreslaas derfor at ombytte Ordet „Eiendom“ med „Bondested, hvis Hovedbedrift er Agerbrug“, og at affatte Paragrafens Slutning paa en saadan Maade, at Begrebet om Gaard ikke udvides over dets nuværende Grænse (Ændringsforslag Nr. 1). Det er af lignende Hensyn, at man foreslaar, at Ordet „Eiendom“ i § 2 og Lovforslagets følgende Paragrafer ombyttes med andre, der formentlig ikke kunne give Anledning til Misforstaaelse.

Ændringsforslaget Nr. 3 staar i Forbindelse med Forslaget om at lade § 5 udgaa og vil derfor finde sin Begrundelse nedenfor.

Det maa vistnok erkjendes, at den under Nr. 4 foreslaaede Tilføielse ikke i og for sig er nødvendig, da det følger af Forholdets Natur, at det er Lovgivningens Regler om Udstykning og ikke om Omdeling, der kommer til Anvendelse, naar en Gaard afhændes til Selveiendom, men Optagelsen af en saadan Bestemmelse vil dog maaske kunne tjene til at forebygge Misforstaaelse.

### Til § 3.

Naar Lovudkastet har ment at maatte give nærmere Regler for de ved en Fæstegaards Omdeling fremkomne Parceller (§ 6), maa Udvalgets Flertal efter det Ovenanførte ganske billige dette, men derimod tror det ikke, at der er tilstrækkelig Anledning til at optage de i § 3 indeholdte nærmere Regler om Parcellernes Benyttelse. Ligesom disse Bestemmelser vilde lægge større Indskrænkning paa Godseierens Benyttelse af den Fæstegaarden fraskilte Jord, end Udstykningslovgivningen medfører for den udstykkede Jord, og navnlig ikke vilde tillade Jords Henlæggelse til jordløse Huse eller saadan Afbenyttelse af fralig-

gende Eng-, Skov-, Torve-, Overdrevs eller Hede-  
lodder, som Forordningen af 3die December 1819 § 3 tilsteder, saaledes ses det ikke, hvorledes det skulde blive muligt at føre Tilfyn med, at „Parceller, der forenedes med anden Bondejord“, hvis det, hvad vel maatte være Tilfældet, skulde antages, at en saadan Forening allerede opstod ved et simpelt Leiemaal til vedkommende Jordbruger, vedvarende forblive i saadan Forbindelse. Udvalgets Flertal formener, at der allerede vil være opnaaet det Fornødne, naar Lovforslagets Bestemmelser i § 6 føre med sig, at saadanne Parceller vilde være undergivne Fæstetvang, hvad enten de i og for sig eller i Forening med andet Tillæg danne Jordbrug paa over 2 Tønder Hartkorn.

Medens det for Skattevesenets Vedkommende kan have sin Betydning, at der paa Selveiergodset føres Tilfyn med, at særlig Skyldsatte Lodder ikke fraskilles den Eiendom, hvorunder de ere henlagte, skønner Udvalget ikke, at der er Grund til, saaledes som Tilfældet er efter Paragrafens andet Stykke, at søge en lignende Regel gennemført for Fæstegodset, hvor Godseieren vedvarende hester for Skatterne.

Som Folge af det Anførte foreslaar Udvalgets Flertal, at Lovforslagets § 3 i det Hele udgaa (Ændringsforslag Nr. 4).

### Til § 4.

Medens Udvalgets Flertal billiger Lovudkastets Bestemmelse om, at den Jordrotterne ved Frdn. 8de Juni 1787 og 27de September 1805 givne Tilladelse til at indtage Bondejord til Skovopelskning i Almindelighed ikke skal kunne benyttes, naar Jordstykket i Gjennemsnit har et høiere Skyldsæmningstal end 5, og at Undtagelse herfra kun skal kunne tilstedes under særlige Omstændigheder, formener det, at Loven ikke ubetinget bør gjøre en saadan Afvigelse fra Reglen afhængig af, at Jordrotten inden en kort Frist for Indenrigsministeren godtgjør, at Jordens Inddragning er nødvendig til Fuldførelsen af et allerede paa begyndt Skovanlæg. Selv efter Udløbet af en saadan Frist kunne Forholdene gjøre det ønskeligt for Godseieren at være i Stand til